
SODASTA

Muutamia päiviä sitten kenraali Kornilov teki työväen ja sotilaiden edustajain Neuvostolle Pietarissa ilmoituksen saksalaisten valmistautumisesta hyökkäykseen Venäjää vastaan.

Rodzjanko ja Gutshkov kehoittivat tämän johdosta armeijaa ja väestöä valmistautumaan käymään sotaa loppuun asti.

Ja porvarillinen lehdistö on nostanut hälytyksen: „Vapaus on vaarassa, eläköön sota!“ Tähän hälytykseen on yhtynyt myöskin Venäjän vallankumouksellisen demokratian eräs osa...

Hälytyksen nostaneita kuunnellessa voisi luulla, että Venäjällä on muodostunut samantapainen tilanne kuin Ranskassa vallitsi vuonna 1792, jolloin keski- ja itä-Euroopan taantumukselliset kuninkaatsoturit liiton tasavaltalaista Ranskaa vastaan vanhan järjestelmän palauttamiseksi siellä.

Ja jos Venäjän nykyinen kansainvälinen asema olisi tosiaankin samanlainen kuin Ranskan asema vuonna 1792, jos meitä vastassa olisi vastavallankumouksellisten kuninkaiden erikoinen liittoutuma,

jonka erikoistarkoituksena olisi vanhan vallan palauttaminen Venäjällä, niin epäilemättä sosiaalidemokratia nousisi silloisen Ranskan vallankumouksellisten tavoin yhtenä miehenä puolustamaan vapautta. Sillä on itsestään selvää, että veren hinnalla hankittua vapautta on suojeltava ase kädessä kaikkia vastavallankumouksellisia hyökkäyksiä vastaan, tulivatpa ne miltä taholta hyvänsä.

Mutta onko asianlaita tosiaan siten?

Vuoden 1792 sota oli yksinvaltaisten maaorjanomistaja-kuninkaiden dynastista sotaa tasavaltalaista Ranskaa vastaan, jossa syttynyttä vallankumouspaloa nuo kuninkaasivat pelästyneet. Sodan tarkoituksena oli sammuttaa tuo palo, palauttaa Ranskassa vanha järjestelmä ja siten antaa pahasti pelästyneille kuninkaille takeet vallankumouksellista tartuntaa vastaan heidän omissa valtioissaan. Juuri sen vuoksi Ranskan vallankumoukselliset taistelivat niin uhrautuvasti kuninkaiden sotajoukkoja vastaan.

Niin ei ole asianlaita nykyisen sodan suhteen. Nykyinen sota on imperialistista sotaa. Sen perustarkoituksena on kapitalistisesti kehittyneiden valtioiden pyrkimys vallata (anastaa) vieraita alueita, etupäässä agraarialueita. Nuo valtiot tarvitsevat uusia menekki-markkinoita, näille markkinoille johtavia mukavia kulkuteitä, raaka-aineita ja mineraalirikkauksia, ja ne pyrkivät kahmimaan niitä kaikkialta, vallattavan maan sisäisestä järjestelmästä riippumatta.

Siitä johtuikin, että nykyinen sota yleensä puhuen ei aiheuta eikä voikaan aiheuttaa välttämättä puuttumista vallattavan alueen sisäisiin asioihin vanhan järjestelmän palauttamisen mielessä.

Ja juuri sen vuoksi Venäjän nykyinen asema ei anna aihetta hätärummun lyömiseen ja sellaisiin huutoihin, että: „Vapaus on vaarassa, eläköön sota!“.

Venäjän nykyinen asema muistuttaa pikemminkin vuoden 1914 Ranskaa, sodan alkamisaikojen Ranskaa, jolloin sota Saksan ja Ranskan välillä osoittautui kiertämättömäksi.

Samoin kuin nyt Venäjän porvarillisessa lehdistössä, niin myös silloin Ranskan porvarillisessa leirissä hälytettiin: „Tasavalta on vaarassa, lyö saksalaisia!“.

Ja samoin kuin silloin tuo hälytys sai valtoihinsa Ranskassa monet sosialistitkin (Guesde, Sembat y.m.), niin myös nyt Venäjällä melko monet sosialistit ovat lähteneet kulkemaan porvarillisten „vallankumouksellisen puolustuksen“ julistajain jälkiä.

Myöhempi tapahtumainkulku Ranskassa osoitti, että tuo hälytys oli valehälytys ja että huudot vapaudesta ja tasavallasta olivat Ranskan imperialistien todellisten pyyteiden verhona heidän pyrkiessään anastamaan Elsass-Lothringenin ja Westfalenin.

Olemme syvästi vakuuttuneita siitä, että tapahtumainkulku Venäjällä tulee osoittamaan ylenpalttisten „vapaus on vaarassa“ huutojen koko vilpillisyyden: „patrioottinen“ savu hälvenee, ja ihmiset tulevat näkemään omin silmin Venäjän imperialistien todelliset pyrkimykset... salmille ja Persiaan...

Guesden, Sembat'n y.m. menettelystä annettiin asiaankuuluva ja arvovaltainen arvio Zimmerwaldin ja Kienthalin sosialististen kongressien¹ (v. 1915—1916) tunnetuissa päätöslauselmissa sotaa vastaan.

Myöhemmät tapahtumat todistivat Zimmerwaldin ja Kienthalin väittämät täysin paikkansa pitäviksi ja hyödyllisiksi.

Olisi surullista, jos Venäjän vallankumouksellinen demokratia, joka on pystynyt kukistamaan vihatun tsaristisen valtakomennon, antaisi periksi imperialistisen porvariston valehälytyksen johdosta ja toistaisi Guesden ja Sembat'n virheet.

Minkälaisen sitten on oltava meidän suhteemme puolueena nykyiseen sotaan?

Mitkä ovat ne käytännölliset tied, jotka voivat johtaa sodan mahdollisimman pikaiseen päättymiseen?

Ennen kaikkea pelkkä tunnus „alas sota!“ on epäilemättä kokonaan kelvoton käytännölliseksi tieksi, sillä menemättä yleensä rauhan aatteen propagandaa pitemmälle se ei anna eikä voi antaa mitään siinä mielessä, että sillä olisi käytännöllistä vaikutusta sotiin puoliin sodan lopettamistarkoituksessa.

Edelleen, ei voida olla tervehtimättä työväen ja sotilaiden edustajain Neuvoston eilen Pietarissa koko maailman kansoille antamaa julistusta, jossa kansoja kehoitetaan pakoittamaan omat hallituksensa lopettamaan teurastuksen. Tämä julistus, jos se pääsee laajoihin joukkoihin asti, tuo epäilemättä satoja ja tuhansia työläisiä takaisin unohdetun tunnuksen ympärille: „Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!“ Ei voida olla kuitenkaan huomauttamatta, että tuo julistus ei silti vie suoraan päämäärään. Sillä vaikka oletettaisiinkin sen leviävän laajalle sotivien valtakuntain kansojen keskuuteen, niin on vaikea otaksua, että ne voisivat seurata tuota kehoitusta, kun ne eivät ole vielä tehneet itselleen selväksi nykyi-

sen sodan rosvoluonnetta ja anastukseen tähtääviä tarkoitusperiä. Me emme edes puhukaan siitä, että koska julistus edellyttää „kauhean teurastuksen lopettamista“ siten, että ensin kukistetaan „puoli-itsevaltainen järjestelmä“ Saksassa, niin se tosiasiallisesti lykkää „kauhean teurastuksen lopettamisen“ epämääräiseksi ajaksi, luisuen siten „sota loppuun asti“ kannalle, sillä ei tiedetä, milloin nimenomaan Saksan kansan onnistuu kukistaa „puoli-itsevaltainen järjestelmä“ ja onnistuuko se siinä yleensä lähitulevaisuudessa...

Mikä sitten on ulospääsynä?

Ulospääsynä on se, että painostetaan Väliaikaista hallitusta ja vaaditaan sitä ilmaisemaan suostumuksensa rauhanneuvottelujen aloittamiseen viipymättä.

Työläisten, sotilaiden ja talonpoikain on järjestettävä joukkokokouksia ja mielenosoituksia, heidän on vaadittava Väliaikaiselta hallitukselta, että se **yrittäisi julkisesti ja kaikkien kuullen taivuttaa kaikkia sotivia valtioita ryhtymään viipymättä rauhanneuvotteluihin kansakuntien itsemääräämisoikeuden tunnustamisen pohjalla.**

Ainoastaan siinä tapauksessa tunnus „alas sota!“ ei ole vaarassa muuttua sisällyksettömäksi pasifismiksi, joka ei sano yhtään mitään, ainoastaan siinä tapauksessa se voi paisua mahtavaksi poliittiseksi kamppailuksi, joka repii imperialisteilta naamion ja paljastaa nykyisen sodan todellisen sisällön.

Sillä vaikka otaksuttaisiin, että toinen puoli kieltäytyy ryhtymästä neuvotteluihin määrätyillä perusteilla, niin vieläpä tuo kieltäytyminenkin, s.o. haluttomuus luopua anastuspyrkimyksistä, tulee objektiiv-

visesti olemaan aseena „kauhean teurastuksen“ lopettamisen jouduttamiseksi, sillä siinä tapauksessa kansat tulevat näkemään selvästi sodan anastusluonteen ja verentahraamat imperialistiryhmien kasvot, ryhmien, joiden ahneiden pyyteiden vuoksi kansat uhraavat poikainsa hengen.

Mutta naamion repiminen pois imperialistien kasvoilta ja nykyisen sodan todellisen sisällön paljastaminen joukoille — se juuri merkitseekin todellisen sodan julistamista sodalle, nykyisen sodan tekemistä mahdottomaksi.

„Pravda“ № 10,

maaliskuun 16 pnä 1917

Allekirjoitus: K. Stalin